

**TRUKIA
ILKKA**
JÄNNITYSROMAANI

**LÄPI VEDEN,
LÄPI TULEN**

**CHRISTIAN
UNGE**

TAMMI

CHRISTIAN UNGE

LÄPI VEDEN, LÄPI TULEN

Suomentanut
Anu Heino

TAMMI

HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Går genom vatten, går genom eld* ilmestyi 2019.
Copyright © Christian Unge, first published by Norstedts, Sweden, 2019.

Published by agreement with Norstedts Agency.
Suomenkielinen laitos © Tammi ja Anu Heino 2021
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-1276-0

PROLOGI

Torstai-ilta 6. kesäkuuta

NOBELSAIRAALA, TUKHOLMA

Monica Carlsson ojensi kätensä verkkaisesti lasikulhoa kohti ja nappasi sieltä yhden salmiakkiapinan. Makeisen suolainen kirpeys pisteli kitalaessa ja sai ajatukset muualle muutamaksi sekunniksi. Tietokoneen näytöllä pyöri äänettömällä suora netti-tv-lähetys. Monica siirsi katseensa toimittajan piikki-suorasta, platinanvärisestä kampauksesta ulos, noin kilometrin päässä taivaalle nousevaan savuputsaaseen, jota hän oli tarkkailut jo tunnin verran. Hänen valtava työhuoneensa oli miellyttävän hiljainen, ja hän kuuli Fredrikin puhuvan yhä kiihtyneemmällä äänellä puhelimesta huoneen ulkopuolella.

Monica kohotti katseensa työpöydälleen nostamistaan jaloistaan ja vilkaisu horisontissa siintävää Pohjois-Euroopan suurimman ja mahtipontisimman rakennuksen kahta uutta lisäosaa. Sairaalan kattoa koristi peräti kaksi helikopterin laskeutumisalustaa. Kaksi! Hänen oman sairaalansa putkiremontin budjetti sen sijaan oli puolitetty alkuperäisestä.

Monica laittoi suuhunsa uuden makeisen ja irrotti kielellä ylähampaisiin tarttuneen lakritsin. Savuputsas oli vähän vaaleampi kuin äsken. Hän nappasi käteensä ainoan kynän pöydältä ja kuljetti kynän terää hajamielisesti keltaisella post-it-lapulla.

Fredrik koputti oveen kolmannen kerran puolen tunnin sisällä ja kurkisti ovenraosta sisään.

”Joko on aika?”

Monica laski jalat työpöydältä ja työnsi jalkaterät korkokenkiin. Hän asetti kullatun mustekynän näppäimistön viereen.

”Kutsuinko sinua?”

Fredrik hieroi alkavaa kaljuaan hermostuneena.

”Mutta Göran soitti jo kolmannen kerran. Siellä on täysi kaaos. Mitä jos...”

”Mikä sen lääkärin nimi oli, joka hoiti päivystyksessä sen puukotustapauksen?” Monica keskeytti rauhallisella äänellä.

Sihteeri vaikenä. Hän nytkäytti kätensä alas. Sitten hän otti muistilapun taskustaan ja luki:

”Tekla Berg. Mutta...”

Monica vilkaisi tietokoneen näyttöä. Kello näytön yläreunassa näytti 21.43.

Hän antoi katseensa vaeltaa kaupungin siluetin yli. Herra isä, mitä oikein oli tapahtumassa? Ensin joukko moottori-pyöräjengiläisiä ilmestyi päivystyspoliklinikalle aseiden kanssa ja nyt tämä. Sairaalan johtaminen oli kyllä pirullista hommaa.

Monica punnitsi eri vaihtoehtoja. Sormet tapailivat kaulassa olevaa kultaketjua. Uusi palovammaosasto oli maksanut veronmaksajille 120 miljoonaa kruunua. Siitä huolimatta palovammojen valtakunnallinen erikoissairaanhoido oli annettu Uppsalaan. Kuin omistaisi viiden tähden ravintolan, jonka keittiö on täynnä kalliita raaka-aineita ja levottomia huippukokkeja ja sitten pitää sitä tyhjänpanttina. Monica kuitenkin tiesi mitä tehdä asialle ja kuka auttaisi häntä muuttamaan tilanteen, mutta ei ollut vielä keksinyt miten saisi kyseisen henkilön tekemään työn puolestaan. Mutta hänellä oli ajatus.

Monica laittoi suuhunsa vielä yhden salmiakkiapinan ja nousi seisomaan. Polvia särki, mutta hän ei ottaisi enää yhtään Citodonia tänään. Kunhan hän pääsisi kotiin, hän nauttisi ison lasillisen hyvää chablista Gregorin kanssa. Monica suoristi housujen vyötärönauhaa ja napitti jakun kiinni. Hän käveli suuren soikean ikkunan luo. Näyttiköhän se kuin valvovalta silmältä

alhaalla kehätien varrella sijaitsevista taloista käsin? Silmältä, joka ei koskaan nukkunut.

Kännykän kello näytti 21.48. Kuluneet viisi minuuttia tarkoittivat toivottavasti yhtä potilasta lisää palovammayksikölle.

Monica Carlsson kääntyi ja huusi:

”Nyt voit tehdä katastrofihälytyksen. Ja sen jälkeen hae Tekla Berg tänne.”

I

Torstai-ilta 6. kesäkuuta

PÄIVYSTYSPOLIKLINIKKA, NOBELSAIRAALA

”Instabiili puukotusvamma tulossa, hoituhuone yksi”, sanoi Emil ovensuusta. ”Kaksikymmentäkolmevuotias mies. Viisi minuuttia.”

Tekla kääntyi ympäri ja vilkaisi päivystyshoitajan jännittyneitä kasvoja.

”Onko nukutuslääkäri kutsuttu?”

”Tulossa on.”

Päänsärky ilmoitti jälleen olemassaolostaan kuin häijysti tikittävä pommi otsalohkossa.

Tekla laski skalpellin kädestään, veti tutkimuskäsineet kädestä. Hän pyysi potilasta pukeutumaan.

”Oliko se siinä?” mies kysyi yllättyneenä.

”Anaaliabsessi pitää tyhjentää kuolleesta kudoksesta vielä uudelleen, varaan sinulle uuden ajan vastaanotolle.”

”Jaa mitä?”

”Sinulla on finni peräsuolesasi ja se pitää puristaa vielä toisenkin kerran.”

Potilas väantäytyi ylös toimenpidepöydältä vältellen Teklan katsetta. Kehonkielestä päätellen potilaan miehisyys oli juuri saanut kolauksen.

Tekla lähti hoituhuoneesta ja kiiruhti kohti seuraavaa. Hän veti stetoskoopin taskustaan ja tunsu, kuinka hikiset kämmenet tarttuivat sen metalliosiin. Sydän hakkasi, Tekla tiesi tismalleen

mikä hermostutti häntä kaikkein eniten, eikä se suinkaan ollut tulossa oleva puukotusvammapotilas.

Tekla astui sisään hoituhuone ykköseen.

Cassandra, tarmokas lähihoitaja, jolla oli valkoinen lyhyeksi kynitty tukka ja hämähäkinseittitatuointi ohimossaan, oli jo huoneessa.

”Potilas on kuulemma menettänyt paljon verta.”

Tekla tajusi Cassandran odottavan jotakin ja kesti hetken ennen kuin hän ymmärsi mitä se oli. Tekla pyöritteli eri vaihtoehtoja mielessään samalla kun hän puki kertakäyttöistä muoviesua ylleen ja veti tutkimuskäsineet käteensä.

”Selvä, kutsu takapäivystäjä.”

”Entäs Hampus?”

Juppi-Hampus, joka oli yrittänyt savustaa häntä ulos siitä lähtien, kun he olivat vuosi sitten päivystäneet ensimmäisen kerran yhtä aikaa yövuorossa.

”Ei tarvitse.”

Anki, toinen sairaanhoitaja, veti näytteenottokärryn esiin ja avasi lääkejääkaapin oven. Jääkaapin mentolinsininen valo valui huoneeseen ja sai tilan tuntumaan heti hieman viileämmältä.

”Laitanko jotain jo valmiiksi?” Anki kysyi.

”Ehkä vähän morfiinia”, Tekla vastasi.

Hiljaisuus. Tekla ojentautui suoraksi.

”Kymmenen milligrammaa morfiinia, kiitos”.

Päänsärky sai Teklan voimaan pahoin. Hän otti huulirasvan esiin, kääntyi selin huoneeseen, avasi huulirasvahylsyn korokin ja poimi sen sisältä pienen paperitollon, pienemmän kuin pakasteherne, heitti sen nopeasti suuhunsa ja nielaisi veden kanssa. Vain pari sekuntia ja tehon huomasi jo. Hän tunsu värisytyksen selkärangassaan asti. Karvasmantelin maku oli aina yhtä kuvottava. Hän työnsi huulirasvan takaisin taskuunsa.

Muutaman minuutin kuluttua Teklan suurin murheenkryyni astui huoneeseen heiluriovien läpi. Tariq Moussawi, takapäivystäjä, käveli hitaasti, lähes laahustaen lattian poikki kuin

hänen jalkoihinsa olisi sidottu hiekkasäkki. Hänellä oli paksut, harmaan hieman raidoittamat hiukset. Parransänki peitti miehen kasvot kuin pikimusta ryijy. Hän ei sanonut mitään, seisoi vain paikallaan kädet selän takana ja odotti että Tekla saisi asetettua suojavisiirin päähänsä. Muoviesiliina roikkui vielä irtolaisena hänen yllään.

”Käänny ympäri”, Tariq komensi välinpitämättömästi. Tekla teki vastahakoisesti työtä käskettyä. Hän tunsi miehen kostean lämpimän, aavistuksen verran valkosipulilta tuoksahtavan hengityksen niskassaan. Teklaa kuvotti.

Tariq satoi muoviesiliinan nauhat huolellisesti kiinni ja astui sitten askeleen taaksepäin.

”Mistä on kysymys?” Tariq töksäytti.

Tekla ei halunnut kohdata miehen katsetta, jottei tämä huomaisi, kuinka hermostunut Tekla oikeasti oli.

”Kaikki on ok.”

”Ja potilas?” kysyi Tariq.

”Puukotus, potilas on hypovoleemisessa sokissa.”

Tariq Moussawi nyökäytti päätään tuskin huomattavasti.

”Ajattelin, että tarvitsen ehkä apua”, Tekla jatkoi.

”Enpä usko.”

Tekla ei ymmärtänyt, mitä bagdadilainen alfauros oikein tarkoitti. Luultavasti sitä, että mies ottaisi nyt vastuun tilanteesta. Vain kokeneet kirurgit pystyivät hoitamaan puukotusvammoja, ja mieluiten miespuoliset, sillä eiväthän naiset pärjänneet päivytyksessä, liikaa paineita. Kohta mies varmaan alkaisi kerskua sodan aikana tekemillään toimenpiteillä, joissa hän oli käyttänyt apunaan vain linkkuveistä ja otsalamppua.

”Ilmoita, kun olet luovuttanut”, Tariq jatkoi.

Aikoiko mies siis vain seistä siinä tuijottamassa, toivomassa että Tekla antaisi periksi, jotta voisi sitten kertoa Göränille ja muille minkälainen tunari Tekla oli?

”Mitä?”

”Aloita sinä, niin katsotaan, kuinka se sujuu.”

Tekla tiesi, että tämä oli Tariqin tapa toimia. Hajota ja hallitse. Ei mitenkään epätavallista miespuolisten ylilääkäreiden keskuudessa. Ei auttanut kuin kestää. Purra hammasta. Olla välittämättä. Tekla olisi halunnut kärkeä miestä häipymään, mutta samassa Emil astui hoituhuoneeseen.

”Vielä yksi akuutti lisää tulossa.”

”Vielä tämän lisäksi?” Tekla kysyi.

”Kolmevuotias, joka kouristelee.”

Mahanpohjasta vihlaasi. Juuri nyt ainut turvalliselta tuntuva asia oli Emilin ystävällinen katse. Tekla ei olisi halunnut päästää siitä irti. Tekla yritti unohtaa EKG-laitteen vieressä lymyilevän gorillan.

”Kuinka kauan?”

”Ovat jo täällä. Otetaan ne sisään kakkoseen.”

Emil avasi hoituhuoneiden välisen liukuoven. Tekla kääntähti ympäri ja näki ambulanssin ulko-ovella ja kuljetuspaareilla makaavan pienen lapsen, jota juuri nostettiin autosta.

Hänellä ei ollut muuta mahdollisuutta kuin kääntyä Tariqin puoleen.

”Luuletko että voisit ...?”

Mies nosti kätensä ilmaan ja kohautti välinpitämättömästi olkapäitään.

”Minä en edes ole täällä.”

”Selvä, sitten pitää kutsua Hampus”, Tekla huusi ärsyyntyneenä Cassandralle. Hänellä ei ollut nyt aikaa jäädä pohtimaan Tariqin omalaatuisia opetusmenetelmiä. Mies auttaisi ja puuttuisi tilanteeseen, mutta ainoastaan, jos se olisi aivan välttämätöntä.

Tekla käveli viereiseen hoituhuoneeseen jalat vapisten, hän tunsu itsensä linnunpoikaseksi, joka oli juuri tuupattu pesästä ulos, suoraan nälkäisten petojen kitaan.

Ensihoitaja elvytti paareilla makaavaa pientä lasta. Kolme sormea lapsen hauraan rintakehän päällä. Toinen ensihoitaja saattoi hätääntyneet vanhemmat sisään. Pulssioksimetri

piipitti, lapsen pienestä korvannipukasta ei saanut kunnan lukemaa.

Lapsen isä, satakymmenen kiloa pelkkää testosteronia ja harva parransänki, huusi:

”Tekhää nyt jotakin! Sehän kuolee kohta!”

Tekla totesi, että paineluelvytys näytti sujuvan hyvin ja kannyyli oli asetettu oikein. Lapsen sormet tuntuivat kylmiltä ja elottomilta. Alushousujen lahkeesta valui sinapinkeltaista ulostetta.

”Mikä hänen nimensä on?” Tekla kysyi rauhallisella äänellä.

”Oscar”, äiti vastasi ja astui potilaspaarien viereen. ”Hän... hänellä on Gaucherin tauti, kakkostyyppiä, vakavia hermostovammoja jo syntymästä asti, vaan että tiedätte”, äiti selitti itkunsekaisesti.

Äiti oli pyörtymäisillään hetkenä minä hyvänsä.

”Istu alas”, Tekla kehotti ja osoitti läheistä tuolia. Lähihoitaja tuli auttamaan äitiä, mutta tämä vain huitaisi hoitajan pois luotaan.

Isä ojensi kätensä ja osoitti Teklaa sormi pystyssä kuin sotilas.

”Ette saa antaa sen kuolla!”

Äiti painoi miehen käden alas ja kietoi kätensä miehen ympärille, roikkui kiinni tässä kuin koalakarhu.

Teklan antoi katseensa lipua ohi ensihoitajien kireiden kasvojen ja vanhempien punareunaisten silmien. Hänen katseensa kiinnittyi huoneen nurkassa olevaan keltaiseen kuvatauluun. Neljän pitkän sekunnin ajan hän näki silmiensä edessä Guptan ”Textbook of Pediatrics” -teoksen, sivu 1364, oikeanpuoleinen palsta.

”Haloo!” isä karjui. ”Mitä helvettiä sinä oikein puuhaat, tee jotakin!”

Tekla räpytteli silmiään ja käänsi katseensa pois seinästä. Hän laski kätensä pojan ylle. Koko pieni ruumis nytkähteli kouristusten voimasta. Tekla nosti varovasti pojan silmäluomia, pupillit tuskin reagoivat valoon.

”Kuinka kauan elvytystä on jatkettu?”

”Kaksikymmentäviisi minuuttia”, ensihoitaja vastasi päättäväisesti Teklan selän takaa.

Sairaanhoitaja kyyristeli parien vieressä ja yritti saada asetettua toisen kanyylin pojan ranteeseen.

”Puukotusvamma tulossa nyt!” Anki huusi viereisestä hoituhuoneesta.

Tekla tunnusteli pojan vatsaa ja löysi leikkausarven. Hän kääntyi äidin puoleen.

”Häneltä on poistettu perna, vai mitä?”

Äiti nyökkäsi hämmästyneenä.

”Entä sitten?”

”Onko hänellä ollut kouristuksia usein viime aikoina?”

”Monta kuukautta, olemme käyneet täällä varmaan parikymmentä kertaa.”

Isä vaikutti heräävän horroksesta ja piti vaimostaan kiinni kouristuksenomaisesti.

”Ette saa lopettaa.” Mies tuijotti Teklan nimikylttiä. ”Kuulitkos, Tekla Berg! Koska muuten minä ...”

”Tekla!” Anki huusi jälleen viereisestä huoneesta. Ambulanssin sireenin ujellus vaikenä sisäänkäynnin luona.

”Tulen ihan kohta takaisin”, Tekla sanoi ja osoitti seinän vierustalla olevia tuoleja. Lähihoitaja ohjasi vanhemmat sivumalle.

”Jatkakaa paineluelvytystä. Yksi annos kanyyliin. Kaikki toimenpiteet”, Tekla kertasi hoitohenkilökunnalle, ennen kuin kiihu viereiseen huoneeseen.

Anestesia-ääkärillä oli puolalainen nimi ja välinpitämätön ilme. Hänet tunnettiin sairaalassa vähäsanaisena miehenä. Tekla kertasi tilanteen miehelle.

”Minä hoidan hengitystiet, hoida sinä loput”, mies vastasi.

Tekla luuli, että mies pilaili, mutta tämä ei sanonut enää muuta. Anestesia-ääkäri otti esiin intubaatioputken ja muut ilmatien turvaamiseen tarvittavat välineet ja veti valkoista

nestettä ruiskuihin. Sairaanhoidaja sinisessä myssyssä avusti häntä. Näytti kuin he olisivat valmistautuneet mihin tahansa rutiinitoimenpiteeseen. Silmäkulmastaan Tekla näki, että Tariq seiso i edelleen huoneen nurkassa, nojasi teräskaappiin. Mies seurasi tarkasti Teklan jokaista liikettä.

Automaattiovet avautuivat äänettömästi. Tekla käveli ambulanssihenkilökuntaa vastaan, toinen ensihoitajista oli nainen, toinen mies. Nainen, vaaleatukkainen ensihoitaja, antoi tilanneraportin.

”Kaksikymmentäkolmevuotias mies, puukotusvamma vasemmassa kyljessä. Saavuimme tapahtumapaikalle ravintolan eteen vain muutaman minuutin kuluttua puukotuksesta. Potilas on menettänyt paljon verta ja on sokissa. Verenpaine 80 kautta 40. Pulssi 120. Laitoimme painesiteen, mutta se ei ole pysynyt paikallaan runsaan verenvuodon takia. Potilaalla on vakava vamma myös oikeassa käsivarressa.”

Ambulanssin toinen ensihoitaja, kapeakasvoinen Reza ojensi Teklalle lompakon.

Tekla vilkaisi ajokorttia. Potilaan nimi kuulosti suomalaiselta. Ikä 23 vuotta.

Paareilla makaavalla potilaalla oli lyhyeksi kynitty vaalea tukka ja tumman t-paidan alta pilkistävissä olkavarsissa kiemurteli tatuointeja. Kipu sai miehen huohottamaan ja irvistämään.

”Avaatko suutasi?” Tekla pyysi.

Mies oli silmin nähden uupunut, mutta avasi kuitenkin hitaasti suunsa, ja Tekla pystyi toteamaan ilmatiet vapaiksi. Mies hengitti nopeasti ja pinnallisesti. Sormet olivat jääkylmät. Monitorin mukaan happipitoisuus oli 92 prosenttia. Anestesiaalääkäri tarttui happimaskiin ja asetti sen potilaan kasvoille. Tekla kuunteli keuhkoja. Ei hengitysääniä vasemmassa keuhkossa.

Tekla tunsi, kuinka kaikki häly hänen ympärillään vaimeni. Hänen ajatuksensa poukkoilivat kahden hoitohuoneen välillä. Hän yritti keskittyä edessään makaavaan nuoreen mieheen.

Ehkä jokin jengien välienselvittely? Tai ryöstö? Mustasukkaisuusdraama tai humalaisten tappelu? Hän näki silmiensä edessä Östersundissa joen varrella sijaitsevan autotallin. Siitä oli ikuisuus. Sumuisia muistikuvia päihteiden sekakäytöstä. Muistikuvia Simonista, heidän isästään. Välähdyksiä aivan eri elämästä, joka ei kuitenkaan koskaan katoaisi hänen mielestään.

Potilas vaikersi kivusta. Vatsa näytti pingottuneelta. Iho oli koskematon ja ehjä lukuun ottamatta useita tatuointeja ja toisessa kainalossa olevia arpia. Tekla löysäsi sidettä, jotta näkisi vamman paremmin: poikittainen viiltohaava, noin kaksi senttimetriä leveä, tismalleen kuudennen ja seitsemännen kylkiluun välissä, vasemmalla puolella rintakehää. Puukko oli lävistänyt keuhkon ja keuhkopussi oli täynnä verta, minkä vuoksi happisaturaatio laski koko ajan. Mies oli menettänyt luultavasti litran tai kaksi verta. Toisin sanoen, potilaan tila voisi romahtaa ja sydän pysähtyä hetkenä minä hyvänsä.

Jokin ei kuitenkaan täsmännyt. Vamma oli rintakehässä, ei vatsassa. Miksi myös miehen vatsa oli niin pingottunut? Tekla yritti selata mielessään Mooren traumatologian oppikirjaa, mutta hän tiesi, että oli joutunut jättämään joitakin luentoja väliin juuri silloin, kun kyseistä teosta oli käsitelty. Hän muisti myös miksi: veljen ensimmäinen yliannostus. Tekla avasi suunsa pyytääkseen Tariqilta apua, mutta jokin sai hänet sulkemaan sen saman tien.

Viereisestä hoituhuoneesta kuului kiihtyneitä ääniä. Tekla kiiruhti toiseen huoneeseen ja istuutui äidin viereen. Isä käveli edestakaisin ja puhui kiihtyneellä äänellä kännykkäänsä.

”Mikä sinun nimesi on?” Tekla kysyi.

”Sophia.”

”Sophia, oletteko keskustelleet elvytyksestä?”

Äiti nyökkäsi ja katsoi Teklaa suoraan silmiin.

”Teimme sellaisen paperin, johon laitettiin, ettei häntä saa laittaa hengityskoneeseen. Mutta Janne on ... hän ei ole hyväksynyt asiaa. Hän on niin paljon töissä ... hän on palomies, vii-

konloput ja yöt töissä. Ja Oscar on ollut sairas niin pitkään... Me emme pärjää..." Äiti sulki silmänsä ja painoi kasvot käsiinsä. Sitten hän tarttui Teklaa olkapäästä ja kuiskasi: "Älkää antako Oscarin kärsiä."

Sattumanvarainen ajatus välähti Teklan mieleen. Aivan kuten sillä hetkellä, kun kaikki muu ympärillä pysähtyy ja päätös on tehty. Paul Tibbets, Enola Gay -pommittajan lentäjä, joka kuljetti atomipommin Hiroshiman ylle, epäröiköhän hän ennen pommin tiputtamista kaupunkiin?

"Ota kymmenen milligrammaa Stesolidia", Tekla sanoi sairaanhoitajalle ja katsoi tämän kysyviin silmiin. "Anna viisi."

"Mutta sittenhän..."

"Minä annan sen itse. Hae Claforania myös. Unohdetaan veriviljelyn ottaminen, laitetaan antibiootteja menemään."

Sairanhoitaja nouti ruiskun ja palasi lääkkeen kanssa.

Tekla avasi pojan kämmenselässä olevan pienen kanyylin korkin ja annosteli viisi milligrammaa Stesolidia suoneen. Sitten hän palasi puukotusvammapotilaan luo ja kääntyi akuuttiin puoleen.

"Hänet pitää kääntää kyljelleen."

Siellä se oli: toinen sisäänmenohaava, alempana kyljessä, melkein alaselässä asti.

"Potilaalla on kaksi vammaa", Tekla sanoi kuuluvaan ääneen. "Toinen rintakehässä ja toinen vasemman munuaisen lähetyvillä. Hänet pitää viedä leikkaukseen."

"Systolinen verenpaine 50, diastolisesta ei saa lukemaa", sanoi puolalainen anestesialääkäri ja piteli happinaamaria potilaan kasvoilla. Yhtäkkiä huoneeseen astui kaksi miestä, perässään yöhoitaja, joka yritti estellä miehiä.

"Hei, te ette voi mennä sinne..."

Miehet eivät välittäneet hoitajan estelyistä tippaakaan, tämä oli kuin hätäntynyt koiranpentu pyörimässä heidän jaloissaan.

Tekla ehti panna merkille, että miehet olivat pukeutuneet valkoisiin t-paitoihin ja nahkaliiveihin, joissa oli samanlaiset

jengitunnukset. Toisella miehistä oli yllään suklaanruskeat nahkahousut ja toisella kivipesty farkut. Molemmat olivat raskastekoisia, isokokoisia miehiä, he muistuttivat ikääntyneitä painonnostajia, joiden lihakset ovat ajan myötä muuttuneet ihraksi. Tatuoinnit kirjoivat molempien käsivarsia ja kaulaa. Toisella miehellä oli kaljuksi ajeltu pää ja haituvainen pukinparta, toisella lyhyeksi leikattu vaalea pystytukka. Miehet seisahtuivat potilaspaarien jalkopäähän. Tekla näki vilaukselta aseensa toisen miehen housunkauluksessa.

”Selviääkö se?” isokokoisempi mies kysyi voimakkaalla suomalaisella korostuksella.

Tekla huomasi sivusilmällä, kuinka kauhistunut sairaanhoitaja hivuttautui kohti puhelinta ja nosti luurin. Lyhyempi miehistä käännähti ympäri ja pudisti sairaanhoitajalle päätään. Sairanhoitaja laski luurin alas ja siirtyi pois puhelimen luota. Tuijotti asetta miehen kädessä.

”Hän on menettänyt paljon verta, olemme viemässä häntä leikkaukseen.”

Suurikokoisempi mies siirtyi Teklan eteen ja laski kätensä hänen olkapäälleen. Tekla tunsu sormusten painuvan solisluutaan vasten ja yritti olla välittämättä aseesta, jonka näki silmäkulmastaan.

”Me luotamme sinuun...” mies vilkaisi Teklan nimikylyttä. ”...Tekla Berg.” Sitten mies otti muutaman askeleen taaksepäin ja palasi kumppaninsa viereen.

Isä syöksyi viereisestä hoituhuoneesta ja huusi: ”Hän ei hengitä!”

Tekla kääntyi ja otti anestesiavaunusta nukutuslääkettä sisältävän ruiskun. Hän piilotti ruiskun selkensä taakse ja lähestyi isää.

”Ymmärräthän, että Oscar on kuolemansairas? Tyypin 2 Gaucherin tautia ei voi parantaa. Te olette myös päättäneet, että ette halua hänen kärsivän. Toisaalta se voi myös olla verenmyrkytys, joten annamme hänelle antibiootteja. Minun oli pakko nukuttaa hänet, mutta en ehdi juuri nyt selittää miksi...”

”Poikahan ei perkele hengitä!” Isän silmät näyttivät pullahtavan ulos silmäkuopista pelkästä suuttumuksesta.

Tekla hivuttautui lähemmäs miestä.

”Nyt sinun pitää kuitenkin rauhoittua, että voimme tehdä työmme.”

Tekla iski lääkeruiskun miehen lihaksikkaaseen reiteen ja tyhjensi sen sisällön lihakseen.

Mies huudahti kivusta, mutta ei heti tajunnut mitä oli tapahtunut. Hän ojensi kätensä kohti Teklan kurkkua, mutta toinen moottoripyöräkerholaisista tarttui mieheen ja talutti isän takaisin toiseen huoneeseen. Isä hoiperteli ja Tekla näki tämän vajoavan istumaan tuoliin.

Tekla kääntyi kohti Tariqia ja tajusi samassa, miltä tapahtumien oli täytynyt näyttää tämän silmissä. Mies oli nähnyt kaiken. Teklan peli oli pelattu.

TEKLA

Lääkemuoto: Sairaatrilleri

Koostumus: yksi osa Teho-osastoa, yksi Nurse Jackieta ja loput Breaking Badia

Käyttötarkoitus: Jännitystä, ihmissuhteita ja sairaalan kohtalokasta arkea yhdistelevän trillerisarjan akuutti puutos

Annotus: Ensimmäinen osa heti, jatketaan kunnes koko sarja on luettu

Vältettävä: Huumeita, kuolemaa ja hoitovirheitä

Haittavaikutukset: Yltävä tunne siitä, että pahimman sattua vain akuuttilääkäri Tekla Berg voi auttaa.

**”Tekla hento valkoinen
- ruotsalaisen trillerikentän uusi valtiatar”**

KAPPRAKT.SE

9789520412760

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-1276-0